

Изложеното до тук предполага една безоблачна картина на отношенията между Хитов и Каравелов и на оценката на войводата за вестника и журналистическата работа на председателя на БРЦК. По-внимателното вглеждане в наличната документация обаче разкрива и моменти на несъгласия и разногласия не само във вижданията на двамата за конкретните стъпки и действия на революционната партия, на които няма да се спирам тук, а и в преценката на Хитов за начина на списване на вестник "Свобода/Независимост".

Критичният патос и езикът на Каравелов често са неприемливи за войводата. Според мнението му, изказано в писмо до Иван Драсов от 5 октомври 1873 г., "той е малко незмерен [?] у работата си, секигу напада без да има той палну праву, треба да са попазва чи си губи пронумерантити, от друга страна критиките му не са уместни, а пак хората уценеват сичко що са пиши".³⁵ Отношенията между Панайот Хитов и Любен Каравелов са помрачени за известно време и от издаването на "Моето пътувание по Стара планина". Войводата е недоволен от факта, че Каравелов е пренебрегнал конспиративността и е разкрил много имена и места.³⁶ Въпреки недоразуменията обаче той продължава да подкрепя вестник "Независимост", защото е дълбоко убеден в необходимостта от пропаганден орган на революцията и смята, че "без него съвсем ще останем мъртви".³⁷

По-късно в спомените си, вече под влияние и на други фактори, Хитов отново ще сподели неодобрението и неразбирането си, този път характеризирайки отношенията Христо Георгиев - Любен Каравелов, и откровено ще сподели, че получил предложение "да избави" "старите" от бунтовника с перото. Задача, която той можел лесно да изпълни, ако не било съмнението му, че няма кой друг да разпалва страстите на младежта. И така той бил принуден да защитава Каравелов, "ако и да не му харесвах циганската уста, с която са изразяваше".³⁸

Примерът с Панайот Хитов и неговото амбивалентно отношение към вестник "Свобода/Независимост" е интересен и важен за наблюдение не само и не толкова поради възможността да се открият непознати аспекти от дейността, изявите и взаимоотношенията на уж познати възрожденски фигури и личности. Отвъд новата информация, която ни предоставя за войводата, той е пример за дихотомията, която откриваме на различни равнища в представите и вижданията на отделни дейци, а и в общия процес на предвижване от старото към новото, от традиционно към модерното. Панайот Хитов оценява високо необходимостта от революционна пропаганда, но не намира смисъл в крайното противопоставяне на различни гледни точки и мнения, особено по литературни въпроси. За него осигуряването на единството и материалната подкрепа на въстанието е много по-важно от идеологическите спорове. Затова и представата му какъв трябва да бъде българският емигрантски вестник се ограничава единствено с пропагандната му роля. Впрочем поради условията, в които се появява възрожденският периодичен печат, той е обременен по рождение с този недостатък. В този смисъл отношението на Панайот Хитов не е изключение, а по-скоро частен случай на една по-общо споделяна визия.